

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' ένγηκόσια τρία,
δράχμς και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
'στην γήν ιδρευόμεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α είναι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μερη—ό έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ο χ έ ρ ι.

Εικοστή Νοεμβρίου κι' ένάτη
και τραπέζια πολλά 'στό Παλάτι.

Εικοσίδιο σόν οκάτωσα
και για κηρίσις διαμονίωσα.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τά 'χάσανε κι' επίσημοι κι' ό κόσμος ό κοινός...
δέν έμαθες, βρέ Περικλή, τό μέγα γεγονός;

Π.—'Όχι, δέν ξέρω τίποτα...

Φ.— Δέν έκουσες τί λένε;
Όλος ό κόσμος 'χάλασε, μαρε χαντακιωμένε,
γι' αυτό τό μέγα γεγονός, για' τούτο τό χαμπέρι,
και μόνο συ δέν τήμαθες και δέν σ' ενδιαφέρει.

Π.— Πές το κι' έμένα, Φασουλή, και μήν άργοπορή.

Φ.—Θά σοϋ τό 'πω, βρέ Περικλή, για' να παραχαρή.

Ό κύριος Μερλόπουλος ό τής Δικαιοσύνης
γην κι' αυρανόν έτάραξε τής θόλας Ρωμηοσύνης,
κι' ειπε πως τέτοιο γεγονός θά γίνη 'στην πατρίδα,
που θά μες στρίψ' ή βίδα.

Τέτοια λέει, μεπελιθάνη,
ό Μερλόπουλος ό πάνυ,
και παντού κι' άπάνω κάτω
τό σπουδαίο τό μαντάτο
διεδόθη παρευθύς,
κι' έπεριμενε καθείς
μέ τό στόμα κεχνηός
τό μεγάλο γεγονός.

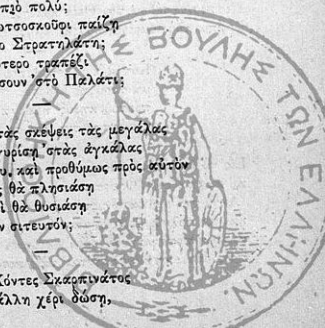
Και 'μιλούσανε, τσιφούτη,
για' τό κάλο που θά γίνη...
σάν τί νήακι, λένε τούτοι,
σάν τί νήακι, λέν έκείνοι.

Μη τής δόξης ή γωνιά
για' να μες διασκεδάση
και δευτέρη κανονιά
για' τά χρέη της θά σκάση;

Μήπως ό ξανθό μαλλί
θ' άγριέψη πιο πολύ;
Μη τό κλωτσουκυρι παίξη
μέ τόν γέρο Στρατηλάτη;
μήπως δευτερο τραπέζι
θά του δώσουν στο Παλάτι;

Μήπως ό σιωπηλός με τας σκέψεις τας μεγάλας
ως τόν άσωτον υιόν θά γυρίση 'στας άγκάλας
του Κορδονάγα του θείου και προθύμος προς αυτόν
ό παππούς θά πλησιάση
κι' αιδωθεί θά θυσίαση
ένα μόχον σιτευσόν;

Μη κι' ό Κόντες Σκαρπινάτος
εις τόν Ράλλη χέρι δώση,

κι' ἐκ τῆς κρίσεως τὸ κράτος
παρ' ἑλπίδα τὸ γλυτώσει;

Μήπως ἔχρουν Ἰπποκρίτων τὴν Βουλὴν θὰ συγκαλέσῃ
καὶ θὰ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ;

Μήπως ὁ Κολοκοτρώνης, πῦρ καὶ φλόγας ἐκφυσῶν,
θὰ στηθῇ 'στοῦ Ζαχαράτου καὶ 'στὸν Κήπον τῶν Μουσῶν;

Μήπως χάριν τῶν θεοφάτων ὁ παπποῦς ὁ λιγερὸς
μὲ σανίδες ξανακόρσῃ;
μὴ κανέναν μαλλιαρὸς
τραγωδίαις μεταφράσῃ;

Μήπως πάλι παραστήσουν μέσῃ 'στὸ Βασιλικὸ
τὴν Ὁρέστειν τὴν δόλια,
κι' ἄλλο γίνῃ ξαφνικὸ
μὲ λεπίδες καὶ μὲ βόλια;

Μήπως μὲς 'στὸ πακταράκι πυροβόλαις μὲ τὴν τροῦμπα
πιάσουν τὸν Κορδοροῦμπα,
κι' ἄλλοι πάλι μὲ τὸ μῦσι
πιάσουν τὸν Μυρικινοῦσῃ;

Μήπως ὄλους θὰ τοὺς πιάσουν ὡς μεγάλους ἐμπρηστάς
καὶ φρικτοὺς στακιστάς;

Μήπως κόπανοι κρανία παλαδῶν θὰ διαλύσουν
'στῆς προόδου τὸν αἰῶνα;
μήπως θὰ τοὺς ταισιειδέσουν
εἰς τὸν Παλαιὸν Στρατῶνα;

Μήπως ἀνάψῃ μὲ μπουρὶ
καὶ πάλιν ἡ πρωτεύουσα;
μήπως κι' ἐκεῖν' οἱ μαλλιαροὶ
θελήσουν καθαρεύουσα;

Μήπως καὶ μᾶς τρομάξουν πολέμου μπακαβιόλιας
κι' οἱ Βούλγαροι θελήσουν μ' ἐμάς νὰ πιάσουν σχέσεις;
μὴ τῆς ἐρημερίδες θὰ τῆς κλέσουν ὄλιας
εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν ν' ἀκούσουν παραινέσεις,
κι' ὄλ' οἱ καλαμαράδες θὰ πάθουν ἐριάλτη,
καθήμενε Περικλῆ,
μ' αὐτὸν τὸν Μπενῆ Ψάλτη
καὶ μὲ τὸν Τσιτσιλιῆ;

Μήπως καὶ σὺ θὰ προσκληθῆς σὰν πρῶτος μπουνταλάς
ν' ἀκούσης συμβουλιάς;
Προσκύνει σέβου τὸν Θεὸν καὶ τίμα τοὺς γονεῖς σου,
ἀγάπα τοὺς ὁμοίους σου κι' ὄλους τοὺς συγγενεῖς σου.

Κοπιάζε κι' ἐπιμελοῦ,
μὴ σκούζῃς βερεσέ,
προτοῦ κηρῶς ἡ Μιχαλοῦ
χρεώστην τῆς καὶ σέ.

Εἰς τὸ τραπέζι κάθισε, φάγε τὸ φαγητὸν σου,
κι' ἀγάπα τὴν Ὁρέστειν καθὼς τὸν ἐαυτὸν σου.
Ἄκου τὴν μὲ κατάνυξιν καὶ μὴ μᾶς κοκορεύεσαι,
καὶ μὴ πολέμεις τοῖς ῥήμασι θεάτρων ἀντιφάσκειν,
καὶ μὴ ποτὲ μακρὰν ὁδὸν κατόναι νὰ πορεύεσαι
πρὸς ὄσους ἐπαγγέλλονται τὰ χρήσιμα διδάσκειν.

Μὴ προγράμματα θεάτρων ὡσὰν νέος φλογερὸς
τὰ ἔσοχίσις καὶ τὰ κόνησιν παρανάλωμα πυρὸς,
μήτε κάπποτ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁδῶν νὰ σταματᾷς
καὶ τοὺς τοίχους νὰ κυττάς,
ἐπειδὴ μ' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα δὲν θὰ ἔρῃς λογαριασμὸ
καὶ θὰ συλληφθῆς ἀμέσως ἐπὶ στάσει κι' ἐμπρησμῶ.

Π.— Μὰ πές μου τώρα, Φασουλῆ,
τὸ φοβερὸ μαντάτο,
γιατὶ μὲ ἐτάραξες πολὺ
καὶ μ' ἔχεις ἀνοκάτω.

Φ.— Ἐξίσταται, βρε Περικλῆ, καθέναν πατριώτην
κι' ὄλορωτᾷ περιεργὸς καθέναν καταγεράνην:
μήπως θὰ γίνῃ μαλλιαρὸς κι' αὐτὸς ὁ Μιστριώτης,
ἡ μὴ 'στὴν καθαρεύουσαν θὰ γράφῃ κι' ὁ Ψυχάρης;

Μήπως γίνῃ, βρε κουρούπη,
κάτι καταπληκτικὸ;
μήπως μὲ στερλίνας γροῦποι
φθάσουν γὰρ τὸ Κεντρικὸ;

Π.— Τί θὰ γίνῃ, τί θὰ γίνῃ
μὲς 'στῆς γλώσσης τὸ καμίνι
τὸ πτωχὸν κι' ἀνίστιον;...
ντάτις ντὶ κουέστιον.

Τὸ συμβᾶν τί νὰ σηκίῃ,
μήπως πάλι πεθαμμένοι
τὰ μνημεῖα των θ' ἀφήσουν
σὰν κι' ἐκεῖνη τὴ φορὰ,
καὶ θὰ πάνε νὰ ψηρίσουν
'στὸν Περικλῆ φανερά;

Μήπως τάχατε, ψωρίτη,
δὲν θὰ σπάσῃ μήτε μύτη
ψηροσφύρου σενταλιῆ
μήτε γιὰ τὸν Κριτοελλῆ,
μήτε γιὰ τὸν Δαμυαλῆ,
κι' ὠχνοῦς καὶ τρακαλά;

Φ.— Μήπως πάλιν μετ' ὀλίγον, Περικλέτο μου γεγέ,
συγκλονίσουν τὴν Ἑλλάδα Βουλφοῦρον ἐκλογκί,
καὶ τρομάξουν τὴν Εὐρώπην πυρπολήσεις καὶ σφαγαί;

Μήπως τάχα σακαράκα διακαπῆς διαπεράσῃ
τὸ σαρκίον μας ντακάπο;
μὴ τὸ κράτος μας θὰ δράσῃ
'στὴν Ἀνατολὴν τὴν Ἄπω;

Μὴ τὴν προσοχὴν τοῦ τάχα πρὸς τὴν Μαντζουριάν στρέψῃ
στῆς μουντζούρας τὸν καιρὸ;
μὴ κι' ὁ Κόντες θ' ἀγριεψῇ
καὶ θ' ἀρπάξῃ πατερό;

Π.— Τὸ μαντάτο τί σηκίαι;
τρίβουν ἐρὰ τεμνίη
κι' ὁ καθέναν περιμένει
μὲ τὸ στόμα κεχγνός.

Ἄχ! ποὺ νῆανι, τί νὰ κάνῃ
ὁ Μερλούπουλος ὁ πάνω;
βάλθηκε νὰ μᾶς πρελλάνη
μὲ τὸ μέγα γεγονός.

Ἄγγελος λασπωμένος θβάνει κατεστυμμένος.

Ἄγγ.— Ὡ γῆς πατρώας κάτοικοι
κι' Ἄττικισται κι' Ἀνάττικοι,
ποῦ πόλεμος τὰ στήθη σας ἐξόγκωσε δεινός,
τοῦ Μερλοπούλου μάθετε τὸ μέγα γεγονός.

Φ.— Ὡ! τί χαρά!.. γὰρ λέγε μὰς χωρὶς προλόγου ὕμνος.
Π.— Ὁλόκληρον συνεχῆς με συγκίνησις καὶ τῆμος.

Ἄγγ.— Ὁ γυῖος ἀρραβωνιάστηκε τοῦ Δημητρίου Ράλλη
μὲ τὴν Μαυρομυγῆλη,
κι' ὁ κύριος Μερλούπουλος ἑστῆς κρίσεως τὸν σάλον
ἀκούσας ἄλλ' ἀντ' ἄλλων,
δὲν ξέρω πῶς τὰ μέρδεψε ἄνὸν νοῦ του τὸν πολυτίμωρο
κι' ἐνόμισε πῶς πήραμε τοὐλάχιστον τὴν Ἡπειρο.

Τοῦ μυστικοῦ διαλαλητῆ πέφτει ἑστῆ γῆ, ἑστὸ κῆμα,
τὸ φοβερὸ τὸ μήνυμα, κι' εὐθύς καὶ παραχρῆμα
τῶπε ἑστὸ θρόμ' ὁ καρφενὸς κι' ὁ δρόμος εἰς τὸ σπῆτι,
κι' ὁ γείτονας ἑστὸν γείτονα τὸ μυστικὸ κηρύττει,
κι' ἀπόνα σ' ἄλλω μαχαλῆ κι' ἀπόνα σ' ἄλλο στόμα
ἔγινε μέγα γεγονός, κι' ἔτσι τὸ λὲν ἀκόμα.

Π.— Κῆμα καὶ ἑστῆ συγκίνησις, κῆμα καὶ ἑστῆ χαρά,
κόλλῃγα φουκαριὰ.

Φ.— Κῆμα καὶ σὺ ποῦ πίστευες πῶς θὰ παραχαρῆς,
κῆμα κι' ἐγὼ ποῦ πίστευα πῶς ὁ Καλογεῆς
θβέβαινε καὶ θὰ μοίραζε παντοῦ πεντακοσάκια...

Π.— Μὰ καὶ γι' αὐτὸ τὸ γεγονός δὲν ξέρεις πῶς ἐχάνακα,
καὶ πᾶμε τὸν Πρωθυπουργὸν νὰ συγχροῦμε τῶρα,
καὶ παῖξε σὺ τὸ φλοῦν κελχρον κι' ἐγὼ τὴν κλαπαδόρα.

Φ.— Σὲ χαριετῶ, Πρωθυπουργέ, ποῦ σε πολλὰς κωφεύεις,
καὶ σήμερον χαροῦμενος τὸν Γιάννη σου νομφεῖς,
τάχα πᾶμεν σου παιδί,
κι' ὁ Θεοδωράκης τραγοῦδῆ!

Μῆ-σο, ποῦ συμπεθερίσας μετὰ τοῦ Κυριακούλη.
Μῆ-σο, δὲν προξενεύεσας,